

เรน่าลองอีกครั้ง

โดย เจน โซเอท
(เรียบเรียงจากเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา

เรน่าอ่านข้อความบนใบปลิว
ที่โรงเรียนของเธออีกครั้ง

การประกวดเขียนเรียงความ: สุนัขที่
นิวยอร์กซิตี้ฟรี!

นี่เป็นการประกวดสำหรับนักเรียน
จากหลายโรงเรียนในพื้นที่ เรน่า
นึกถึงตัวเองอยู่ในนิวยอร์กซิตี้ โดยมี
ตึกระฟ้าสูงตระหง่านอยู่รอบตัวเธอ

และมีเทพีเสรีภาพ
อยู่ใกล้ๆ
เธออยาก
ไป!

“นี่จะเป็นครั้งสุดท้าย
ที่หนูจะลองทำ
สิ่งใหม่ๆ” เรน่าพูด

“เธอควรเข้าร่วมนะ” ซิดนีย์พูด
“เธอเป็นนักเขียนที่ดีที่สุดในระดับชั้น
ของเรา!”

คำพูดของซิดนีย์ทำให้เรน่ารู้สึกดี
เธอไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับการเขียน
เรียงความ แต่เธออยากลองดู

เรน่านั่งที่โต๊ะของเธอหลังจาก
เลิกเรียน ป๊อก ป๊อก ป๊อก เธอเคาะ
ดินสอบนกระดาษขณะกำลังคิด

ในที่สุดเธอก็เริ่มเขียน

เรน่าใช้เวลาทั้งสัปดาห์ใน
การเขียนเรียงความ แต่ด้วย
ความช่วยเหลือจากคุณแม่
ในที่สุดเธอก็รู้สึกพร้อมที่จะส่ง
เรียงความแล้ว

สองสามสัปดาห์ผ่านไป เรน่ารู้สึก
ตื่นเต้นที่จะได้เห็นว่ามีใครเป็นผู้ชนะ
บางทีเธออาจจะได้ไปนิวยอร์กในเร็วๆ
นี้ก็ได้!

“มีนักเรียนส่งเรียงความมากกว่า
ร้อยคน” ครูไรท์พูดจากหน้าห้องเรียน
“ขอบคุณทุกคนที่เขียนเรียงความ
ส่งเข้ามา”

หัวใจของเรน่าเต้นแรง
ด้วยความตื่นเต้น

“แม้ว่าจะไม่มี
นักเรียนคนใดของ
พวกเราชนะ

ภาพประกอบโดย วังจิว มินเตอร์

การแข่งขัน แต่เรน่าก็ติดห้าอันดับแรก
จากผลงานทั้งหมดที่ส่งเข้าประกวด
ขอแสดงความยินดีด้วย เรน่า”
ครูไรท์พูด

เรน่ายิ้มในขณะที่เพื่อนร่วมชั้นของเธอ
ปรบมือ แต่ลึกๆ แล้วเธอไม่ได้
ดีใจนัก การติดห้าอันดับแรกนั้นไม่ดี
เท่ากับการชนะ ความฝันที่จะได้เห็น
นิวยอร์กของเธอสลายไปแล้ว

เมื่อเรน่ากลับถึงบ้าน เธอทรุดตัวลง
บนเก้าอี้ในห้องครัวข้างคุณแม่คุณแม่
“หนูแพ้การประกวดค่ะ” เธอพูด
“นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่หนูจะลองทำ
สิ่งใหม่ๆ หนูจะทำเฉพาะสิ่งที่หนูรู้ว่า
ตัวเองเก่งเท่านั้น” เธอเอามือกุมศีรษะ
“พ่อเสียใจด้วยที่ลูกไม่ชนะ พ่อกับ
แม่ภูมิใจในตัวลูกมากที่ได้พยายาม”
คุณแม่พูด เขานั่งลงข้างเรน่า

“ลูกจำตอนที่พ่อออกจากงาน
เมื่อสองสามปีก่อนได้ไหม?”

เรน่าพยักหน้า

“พ่อสมัครงานไปหลายที่
และไม่มีที่ไหนรับเลย”

คุณแม่พูด “พ่อรู้สึกท้อมาก”
เรน่าเงยหน้าขึ้น

“จริงหรือคะ?”

คุณแม่พยักหน้า
“แต่พ่อไม่ยอมแพ้ หลังจาก
นั้นไม่นานพ่อก็เจองานที่
สมบูรณ์แบบ แต่นั่นจะ
ไม่เกิดขึ้นถ้าพ่อหยุด
พยายาม”

คุณแม่วางมือบนหลังของ
เรน่าเพื่อปลอบโยน “ลูกรู้ไหม
ว่าแม่ส่งบทความไปยังนิตยสาร
ต่างๆ กับบทความ?” เธอถาม “และ
มีบทความที่ถูกปฏิเสธ? แต่แม่ก็
ยอมแพ้ไม่ได้ถ้าอยากเห็นผลงานของ
ตัวเองตีพิมพ์ การเขียนเป็นสิ่งสำคัญ
สำหรับแม่ ดังนั้นแม่จึงพยายามต่อไป”

เรน่าคิดมาตลอดว่าคุณแม่คุณแม่
ของเธอเก่งในทุกสิ่งที่พวกท่านทำ เธอ
ไม่เคยรู้เลยว่าพวกท่านก็เคยถูกปฏิเสธ
เช่นกัน

เธอยังคงเศร้า แต่การไม่ลองทำ
สิ่งใหม่ๆ อีกเลย คงเป็นเรื่องที่เจ็บปวด
นั้นไม่ใช่สิ่งที่พระบิดาบนสวรรค์ทรง
ต้องการสำหรับเธอ เรน่าตัดสินใจว่า
เธอจะไม่ยอมแพ้ เธอสามารถลองทำ
สิ่งต่างๆ มากขึ้นได้ แม้ว่าเธอจะทำได้
ไม่ดีในทันทีก็ตาม

“หนูคิดว่าหนูจะเข้าร่วมการ
ประกวดอีกครั้งในปีหน้าค่ะ” เรน่าพูด
การแพ้การประกวดไม่จำเป็นต้องเป็น
จุดสิ้นสุดของความฝันของเธอ

เรน่าไปที่โต๊ะแล้วหยิบดินสอขึ้น
มา การเขียนเป็นเรื่องสนุกดี ป๊อก ป๊อก
ป๊อก แล้วเธอจะเขียนอะไรใหม่ๆ
ต่อไปล่ะ? ●

“พระเจ้าทรงรักความพยายาม
เพราะความพยายามนำมาซึ่ง
รางวัลที่จะไม่เกิดขึ้นเลยถ้าไม่มี
ความพยายาม”

ประธานรัสเชลล์ เอ็ม. เนลสัน, อังอิง
ใน จอช ดี. โจนส์, “การเรียกที่สูงส่ง
เป็นพิเศษ,” เลียวโซนา, พ.ศ. 2020, 16.